

200700310/1.

Datum uitspraak: 29 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/19326 en 06/19327 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
13 december 2006 in de gedingen tussen:

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 27 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van (hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 13 december 2006, verzonden op 14 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, (hierna: de rechtbank) de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 25 januari 2007 hebben de vreemdelingen een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1 In de enige grief klaagt appellant dat - samengevat weergegeven - de rechtbank ten onrechte, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2005 in zaak no. 200407775/1 (JV 2005/152), heeft overwogen dat de besluiten van 27 maart 2006 wegens schending van artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) voor vernietiging in aanmerking komen, omdat met het uitgangspunt van de minister dat het asielrelaas van de vreemdelingen geloofwaardig is en zelfs van negatieve belangstelling van de autoriteiten is gebleken, niet strookt dat hij, bij beantwoording van de vraag of de vreemdelingen met dat relaas aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in aanmerking komen, de aan de geloofwaardig geachte feiten ontleende vermoedens van de vreemdelingen niettemin als zijnde niet-geloofwaardig betreft. Volgens appellant heeft de rechtbank door aldus te overwegen miskend dat de gebleken negatieve belangstelling betrekking heeft op de op zichzelf geloofwaardig bevonden verklaringen over hetgeen de vreemdelingen in het land van herkomst is overkomen, wat niet tegenstrijdig is met het standpunt van de minister dat het door hen geuite vermoeden dat zij ook na hun detentie en vertrek uit dat land nog in de negatieve belangstelling zouden staan, niet wordt geloofd. Voorts heeft de rechtbank aldus miskend dat de minister niet heeft vastgesteld dat het asielrelaas geloofwaardig is en tot de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas ook de beoordeling behoort van het realiteitsgehalte van de aan de gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hun als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling

te wachten staat, zo betoogt appellant.

2.1.1. In de besluiten van 27 maart 2006 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, de door de vreemdelingen gestelde en aan het asielrelaas ten grondslag gelegde - en in rechtsoverweging 2 van de aangevallen uitspraak vermelde - feiten geloofwaardig worden geacht en hij meegaat met hun stelling dat, nu zij vanwege de autoriteiten van het land van herkomst zijn opgepakt, van negatieve belangstelling is gebleken, doch dat de vermoedens die de vreemdelingen aan de door hen gepresenteerde feiten ontleen niettemin onvoldoende realiteitsgehalte bevatten om positieve overtuigingskracht aan het gehele asielrelaas te verlenen, aangezien de vreemdelingen hun vermoedens dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst voor vervolging te vrezen hebben, onvoldoende hebben onderbouwd.

2.1.2. Nu de minister heeft erkend dat de geloofwaardig geachte feiten van een negatieve belangstelling van de autoriteiten jegens de vreemdelingen hebben blij gegeven, heeft hij in de besluiten van 27 maart 2006 ten onrechte nagelaten om te beoordelen of deze feiten voldoende zwaarwegend zijn voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 en heeft hij dus niet kunnen volstaan met een beoordeling van de plausibiliteit van de aan deze feiten ontleende en door de vreemdelingen geuite vermoedens. De rechtbank heeft derhalve terecht overwogen dat die besluiten in strijd met artikel 3:46 van de Awb zijn genomen. Bij het opnieuw beslissen dient de Staatssecretaris van Justitie de vraag te beantwoorden of de geloofwaardig geachte feiten voldoende zwaarwegend zijn in vorenbedoelde zin.

De grief faalt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. De Staatssecretaris van Justitie dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van de bij de vreemdelingen in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdelingen te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

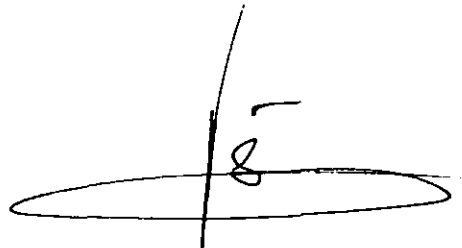
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 juni 2007

282-490.

Verzonden: **29 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 06/19326 en AWB 06/19327

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 13 december 2006

inzake

, eiser en zijn echtgenote
eiseres

geboren op respectievelijk
nationaliteit: Congolese (DRC),
verblijvende te
tezamen te noemen eisers,
gemachtigde mr. Y.E. Verkouter,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. D.B. Deckers.

Procesverloop

Bij afzonderlijke besluiten van 27 maart 2006 heeft verweerder de aanvragen van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen die besluiten hebben eisers beroep ingesteld.

De beroepen zijn behandeld ter zitting van 1 november 2006, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de besluiten van 27 maart 2006 in rechte stand kunnen houden.

2. Ter onderbouwing van hun aanvragen en beroep hebben eisers - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

Eiser was lid van de , een spiritueel-politieke beweging geïnspireerd op de vóórkoloniale tijd). Sinds de rellen op 22 juli 2002 was de beweging verboden, maar eisers waren in de veronderstelling dat het vergaderverbod sinds de amnestiewet in april

2003 weer was opgeheven. Op 27 april 2003 vergaderde eiser met nog enkele andere leden in het restaurant van eiseres. Omdat het zondag was, was het restaurant niet officieel geopend. Er was dan ook verder niemand anders aanwezig. Omdat de deur niet op slot was, kon er op een gegeven moment toch een man in burger binnenkomen. Hij werd aanvankelijk weggestuurd door eiseres omdat er op zondag geen bier verkocht werd, maar hij kwam even later weer terug en vroeg wat de anderen dan in het restaurant deden. Toen zag hij dat er papieren van de op tafel lagen en dat de aanwezigen aan het vergaderen waren. Daarop is de man naar de deur gelopen en heeft hij naar kennelijk voor hem bekenden gebaard dat ze konden komen. Er kwamen toen meerdere mannen in burger, maar gewapend, naar binnen en die hebben iedereen die in het café was gearresteerd en meegenomen, ook eiseres. Later is het eiseres gebleken dat deze mannen van de veiligheidsdienst waren.

Eisers werden gescheiden van elkaar, maar samen met andere mannen c.q. vrouwen opgesloten. Iedere avond werd er iemand uit de cel gehaald en die werd gedood. Eisers werden elke dag mishandeld. Eisers moesten in handstand tegen de muur staan en werden dan geslagen; met een touw of met de blote hand. Eiseres werd dan betast en aangerand. Op 30 april 2003 werden eisers verhoord over de . Aan eiser werd te verstaan gegeven dat men hen niet voor het gerecht zou brengen omdat dat te veel aandacht zou trekken, maar dat men hem en zijn vrouw zou vermoorden. Eiseres werd als eigenares van het restaurant beschuldigd van medeplichtigheid aan de vergadering van de . Zij werd bij haar verhoor betast.

Eisers hebben tot 4 mei 2003 gevangen gezeten. De nicht van eiser was bevriend met een hoge officier, , die hen heeft helpen ontsnappen. Op 9 juli 2003 heeft : hen naar het vliegveld gebracht en overgedragen aan de reisagent papa . heeft toen een dichte envelop aan papa overhandigd. Eisers hebben grenscontroles gehad en er zijn documenten getoond. Na een tussenlanding in Kenia zijn ze in Nederland aangekomen.

3. Verweerder heeft zich in de bestreden besluiten op het standpunt gesteld dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat hun aanvragen zijn gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

4. Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- en of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft kunnen overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij het ontbreken daarvan niet aan hem is toe te rekenen.

5. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden bezien.

6. In het bestreden besluit – waarin het voornemen als ingelast moet worden beschouwd – heeft verweerder zich in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat eisers geen documenten hebben overgelegd om hun nationaliteit, identiteit en de gevolgde reisroute te kunnen vaststellen. Van de wel overgelegde huwelijksakte heeft de Koninklijke Marechaussee de echtheid niet kunnen vaststellen. Volgens verweerder valt niet in te zien dat eiser de door de veiligheidsdienst in beslag genomen identiteitsdocumenten en de lidmaatschapskaart van eiser van de niet via zijn nicht heeft proberen terug te krijgen, omdat zij immers bij de veiligheidsdienst connecties op hoog niveau had en eisers anderzijds via de nicht van eiser wel in bezit waren gekomen van hun huwelijksakte. Ook had eiser via zijn nicht brochures van de kunnen overleggen, omdat hij heeft verklaard dat zij die uit de woning van eisers heeft gehaald. Voor wat betreft het niet overleggen van grensdocumenten en overige reisbescheiden, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de verklaring daarvoor van eisers, namelijk dat de reisagent alle documenten in handen had, niet verschoonbaar is, omdat eisers daarin een eigen verantwoordelijkheid hebben. Bovendien hebben eisers geen gedetailleerde reisinformatie (zoals vlucht- en stoelnummers, namen van de luchthavens en luchtvaartmaatschappijen waarmee ze gevlogen hebben, namen van de landingsplaatsen in Kenia en Nederland, kleuren van en opschriften op vliegtuigen, de wijze van verlaten van de vliegtuigen) kunnen geven, terwijl eisers dat volgens verweerder, gelet op hun opleiding en werkervaring, hadden moeten weten. Dat eisers volledig vertrouwen hadden in hun reisagent heeft daaraan, volgens verweerder, niet af kunnen doen. Ten aanzien van het overgelegde vluchtschema heeft verweerder overwogen dat daarmee niet vast staat dat eisers daadwerkelijk passagiers waren van bedoelde vlucht.

7. De rechtbank is – marginaal toetsend – van oordeel dat verweerder onvoldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om aan eisers het ontbreken van hun documenten met betrekking tot hun nationaliteit en identiteit toe te rekenen. De rechtbank heeft daarbij in aanmerking genomen dat, zoals hierna zal blijken, verweerder geloofwaardig heeft geacht dat die documenten bij hun detentie door de veiligheidsdienst zijn ingenomen en eisers die bij hun ontsnapping niet hebben kunnen terugnemen. Bovendien is de rechtbank van oordeel dat het niet reëel is van verweerder om van de nicht van eiser te verwachten dat zij die documenten bij de veiligheidsdienst terugvraagt, omdat de ontsnapping met behulp van haar connectie bij de veiligheidsdienst illegaal was. Gelet daarop kan niet gezegd worden dat verweerder het toerekenbaar ontbreken van deze documenten in de context van het totale feitencomplex heeft gezien.

8. Het voorgaande neemt, naar het oordeel van de rechtbank, evenwel niet weg dat niet gezegd kan worden dat verweerder met betrekking tot het ontbreken van de overige documenten en reisinformatie artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 niet in redelijkheid aan eisers heeft kunnen tegenwerpen zodat daardoor de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van dat relaas. Dit brengt volgens vaste jurisprudentie met zich dat verweerder bij zijn verdere beoordeling slechts van de juistheid van de verklaringen van eisers hoeft uit te gaan, indien in hun relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen en van het asielrelaas dus een positieve overtuigingskracht uitgaat.

9. Uit de bestreden besluiten – waarin de voornemens als herhaald en ingelast moeten worden beschouwd – blijkt dat verweerder, hoewel hij het toerekenbaar ontbreken van documenten en reisinformatie heeft tegengeworpen, daaraan geen consequenties heeft verbonden voor wat betreft de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eisers. Integendeel,

verweerder heeft expliciet overwogen dat de feiten geloofwaardig worden geacht en dat zelfs wordt meegegaan in hetgeen in de zienswijze door eisers is gesteld, namelijk dat, nu eisers zijn opgepakt, van een negatieve belangstelling is gebleken. De rechtbank ziet dit bevestigd in de bestreden besluiten nu daarin inderdaad geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden aan eisers zijn tegengeworpen en volgens verweerder aldus van het asielrelaas van eisers een positieve overtuigingskracht uitgaat.

10. Uit de bestreden besluiten blijkt voorts dat verweerder, hoewel dus uitgaande van de geloofwaardigheid van de feiten en zelfs van een gebleken negatieve belangstelling van de autoriteiten voor eisers, zich niettemin op het standpunt heeft gesteld dat noch gesteld noch gebleken is dat de autoriteiten een dermate interesse hebben voor de persoon van eisers dat er sprake is van vluchtelingenschap. Daarvoor wordt verwezen naar hetgeen reeds in het voornemen is overwogen, waaruit zou blijken dat eisers hun vermoeden van vrees voor vervolging onvoldoende hebben onderbouwd. Het feit dat zij een keer werden gearresteerd, een week hebben vastgezet en relatief eenvoudig zijn vrijgekomen, is daartoe voor verweerder onvoldoende. Terwijl voorts is meegewogen hetgeen met betrekking tot de in het land van herkomst bekend is, de ondergeschikte rol die eiser had voor de en het feit dat eiseres daarvan geen lid was en slechts bij toeval aanwezig was op 27 april 2003 tijdens de inval in haar restaurant, alsmede het verblijf van twee weken in de woning van en de (reguliere) wijze van uitreis via de luchthaven. Voorts heeft verweerder met betrekking tot de tegenwerping van eisers, dat zij in een op naam van staande woning ondergedoken hebben gezeten, nog overwogen dat, hoewel die bij hun ontsnapping betrokken was, dit kennelijk niet tot een dusdanig onderzoek heeft geleid dat eisers langs die weg zijn getraceerd.

11. De rechtbank is van oordeel dat met het uitgangspunt van verweerder dat het relaas van eisers geloofwaardig is en zelfs gebleken is van een negatieve belangstelling van de autoriteiten voor hen, niet strookt dat verweerder vervolgens zodanige vermoedens en verklaringen niettemin als zijnde niet-geloofwaardig betreft bij de beoordeling van de vraag of eisers met hun relaas aannemelijk hebben gemaakt dat zij in aanmerking komen voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. De rechtbank verwijst hierbij naar de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2005 (JV 2005/152).

12. Gelet op het vorenoverwogene komen de bestreden besluiten voor vernietiging in aanmerking wegens schending van artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht.

13. Hetgeen overigens is aangevoerd hoeft thans geen bespreking.

14. De beroepen zijn derhalve gegrond.

15. Nu de beroepen gegrond worden verklaard, acht de rechtbank termen aanwezig verweerder onder toepassing van artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht te veroordelen in de door eisers gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 644,00 voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:

- 1 punt voor het indienen van een (aanvullend) beroepschrift;
- 1 punt voor het verschijnen ter zitting;
- waarde per punt € 322,-;

- wegingsfactor 1.

16. Aangezien ten behoeve van eisers een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

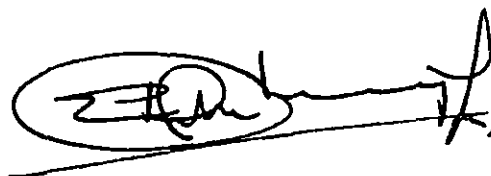
17. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Beslissing

De rechtbank,

- verklaart de beroepen gegrond;
- vernietigt de bestreden besluiten;
- bepaalt dat verweerder nieuwe besluiten dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de door eisers gemaakte proceskosten, vastgesteld op € 644,00, te vergoeden door de Staat der Nederlanden en te voldoen aan de griffier.

Aldus gedaan door mr. E.H.M. Drujf als rechter in tegenwoordigheid van mr. P.M. de Kruif als griffier en in het openbaar uitgesproken op 13 december 2006.

P.M. de Kruif

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOORKOPIE KONFORM

De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

14 DEC. 2006

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 JAN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE MINISTER VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100, 2511 EX,

Den Haag),

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. A. van Blankenstein,

advocaat te Den Haag

(Postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

1.

2.

v e r w e e r d e r s

in eerste instantie woonplaats gekozen

hebbende ten kantore van de

gemachtigde: mr. Y.E. Verkouter

advocaat te 's-Hertogenbosch

1 Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 13 december 2006 (Awb 06/19326 en 06/19327) (**prod. 1**), verzonden op 14 december 2006, in welke uitspraak de rechtbank de beroepen tegen de beschikkingen van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 27 maart 2006 gegrond heeft verklaard, de beschikkingen heeft vernietigd en bepaald heeft dat de Minister opnieuw moet beslissen op de aanvragen tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw, van 27 maart 2006.

Hierna zal de Minister allereerst een overzicht geven van de procedure (onder 2) en een samenvatting geven van verweerders asielrelaas (onder 3). Daarna volgen onder 4 de grieven en de toelichting daarop en onder 5 de conclusie.

2 Procedure

- 2.1 Verweerders stellen op _____ en _____ zijn geboren in DRC. Zij stellen de nationaliteit van de DRC te bezitten. Zij zijn vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet.
- 2.2 Verweerders stellen op 10 juli 2003 Nederland te zijn binnengekomen. Op 26 juli 2003 verzochten zij om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw.
- 2.3 Naar aanleiding van hun aanvragen zijn verweerders op 28 juli 2003 en op 11 september 2003 gehoord door een contactambtenaar. Van deze gehoren zijn verslagen gemaakt. Verweerders hebben bij brief van 14 oktober 2003 correcties en aanvullingen op deze verslagen ingediend.
- 2.4 Bij brieven van 30 augustus 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie verweerders bericht voornemens te zijn de aanvragen af te wijzen. Deze voornemens zijn op 31 augustus 2005 bekendgemaakt. Bij brieven van 26 september 2005, 5 oktober 2005, 21 oktober 2005 en 6 januari 2006 hebben verweerders hun zienswijze hierover aan verweerder kenbaar gemaakt.
- 2.5 Bij beschikkingen van 27 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvragen afgewezen. Deze beschikkingen zijn op 28 maart 2006 bekendgemaakt.
- 2.6 Bij brieven van 20 april 2006 hebben verweerders tegen deze beschikkingen beroep ingesteld. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 20 juni 2006. Bij

brieven van 17 mei 2006, 6 juli 2006 en 28 september 2006 hebben verweerders nadere gronden ingediend en aanvullende stukken overgelegd. De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft op 14 juli 2006 een verweerschrift ingediend. Bij brief van 26 oktober 2006 heeft deze Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie op verzoek van de rechtbank overeenkomstig het bepaalde in artikel 83, derde lid, Vw gereageerd op door verweerder overgelegde stukken. De behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 1 november 2006.

- 2.7 Bij uitspraak van 13 december 2006 heeft de rechtbank de beroepen gegrond verklaard, de beschikkingen van 27 maart 2006 vernietigd en bepaald dat de Minister opnieuw moet beslissen op de aanvragen van verweerders. De Staat is veroordeeld de proceskosten te vergoeden.

3 Asielrelaas

Verweerders hebben ten overstaan van de contactambtenaar – kort samengevat – het volgende verklaard.

- Verweerder is in januari 2002 lid geworden van de . Hij was verantwoordelijk voor de politieke taken in de wijk . Hij organiseerde vergaderingen in de wijk waar politieke ideeën werden besproken.
- Op 27 april 2003 hield hij met zijn afdeling een vergadering in het restaurant van zijn vrouw. Voor deze vergadering was geen vergunning aangevraagd. Op een gegeven moment werden zij lastig gevallen door een man. Toen die zag dat zij bezig waren met papieren van de riep hij andere mannen binnen waarna eiser, eiseres en andere leden van de groep werden aangehouden.
- Zij werden overgebracht naar een gebouw waar zowel militairen als personen in burgerkleding rondliepen. Eiser werd opgesloten in een cel met andere mannen. Eiseres werd opgesloten met vrouwen. Eisers werden, net als andere gevangenen, 's-nachts gedwongen langere tijd op hun handen te staan. Eiseres werd daarbij betast terwijl eiser daarbij werd geslagen.
- Op 30 april 2003 werd eiser verhoord. De man die hem verhoorde zei dat hij van de veiligheidsdienst was en dat eiser was aangehouden omdat de vergaderingen van de /verboden waren. De man zei dat het beter zou zijn om eisers te doden omdat zij anders naar de rechtbank zouden gaan. Uiteindelijk werd eiser terug gestuurd naar zijn cel in afwachting van een beslissing over zijn lot. Eiseres is op 1 mei 2003 verhoord. Zij werd erop gewezen dat de verboden is en dat zij haar restaurant niet beschikbaar had mogen stellen. Ook eiseres keerde na afloop van het verhoor terug naar haar cel.
- Op 4 mei 2003 's-nachts werden zowel eiser als eiseres uit hun cel

gehaald en gebracht naar een ruimte waar een militaire officier, een man in burgerkleding en een nicht van eiser zich bevonden. Zij gingen met deze mensen naar buiten en stapte in een auto. Ze reden naar een woning van de officier. Deze bleek lid van de veiligheidsdienst te zijn en een bekende van de nicht. Eisers hebben tot 9 juli 2003 in de woning van de officier verbleven. Op die dag zijn zij samen met de officier en de nicht naar de luchthaven gegaan. Vandaar uit zijn zij door de reisagent naar Nederland meegenomen.

4 Grieven

Inleiding

- 4.1 De Minister is van oordeel dat de beschikkingen van 27 maart 2006 rechtens juist zijn. Met het oog daarop hadden de beroepen tegen deze beschikkingen ongegrond dienen te worden verklaard.

Grief I

In rov 9. tot en met 12 heeft de rechtbank overwogen:

9. Uit de bestreden besluiten - waarin de voornemens als herhaald en ingelast moeten worden beschouwd — blijkt dat verweerder, hoewel hij het toerekenbaar ontbreken van documenten en reisinformatie heeft tegengeworpen, daaraan geen consequenties heeft verbonden voor wat betreft de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eisers. Integendeel, verweerder heeft expliciet overwogen dat de feiten geloofwaardig worden geacht en dat zelfs wordt meegegaan in hetgeen in de zienswijze door eisers is gesteld, namelijk dat, nu eisers zijn opgepakt, van een negatieve belangstelling is gebleken. De rechtbank ziet dit bevestigd in de bestreden besluiten nu daarin inderdaad geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden aan eisers zijn tegengeworpen en volgens verweerder aldus van het asielrelaas van eisers een positieve overtuigingskracht uitgaat.

10. Uit de bestreden besluiten blijkt voorts dat verweerder, hoewel dus uitgaande van de geloofwaardigheid van de feiten en zelfs van een gebleken negatieve belangstelling van de autoriteiten voor eisers, zich niettemin op het standpunt heeft gesteld dat noch gesteld noch gebleken is dat de autoriteiten een dermate interesse hebben voor de persoon van eisers dat er sprake is van vluchtelingschap. Daarvoor wordt verwezen naar hetgeen reeds in het voornemen is overwogen, waaruit zou blijken dat eisers hun vermoeden van vrees voor vervolging onvoldoende hebben onderbouwd. Het feit dat zij een keer werden gearresteerd, een week hebben vastgezeten en relatief eenvoudig zijn vrijgekomen, is daartoe voor verweerder onvoldoende. Terwijl voorts is meegewogen hetgeen met betrekking tot de in het land van

herkomst bekend is, de ondergeschikte rol die eiser had voor de BDK en het feit dat eiseres daarvan geen lid was en slechts bij toeval aanwezig was op 27 april 2003 tijdens de inval in haar restaurant, alsmede het verblijf van twee weken in de woning van en de (reguliere) wijze van uitreis via de luchthaven. Voorts heeft verweerder met betrekking tot de tegenwerping van eisers, dat zij in een op naam van staande woning ondergedoken hebben gezeten, nog overwogen dat, hoewel die bij hun ontsnapping betrokken was, dit kennelijk niet tot een dusdanig onderzoek heeft geleid dat eisers langs die weg zijn getraceerd.

11. De rechtbank is van oordeel dat met het uitgangspunt van verweerder dat het relaas van eisers geloofwaardig is en zelfs gebleken is van een negatieve belangstelling van de autoriteiten voor hen, niet strookt dat verweerder vervolgens zodanige vermoedens en verklaringen niettemin als zijnde niet-geloofwaardig betreft bij de beoordeling van de vraag of eisers met hun relaas aannemelijk hebben gemaakt dat zij in aanmerking komen voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. De rechtbank verwijst hierbij naar de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2005 (JV 2005/152).

12. Gelet op het vorenoverwogene komen de bestreden besluiten voor vernietiging in aanmerking wegens schending van artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht.

De Minister kan zich niet verenigen met de gecursiveerde onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting

- 4.2 Bij de beoordeling is rechtbank uitgegaan van een verkeerde lezing van de bestreden beschikkingen. In de bestreden beschikkingen zijn wel degelijk consequenties verbonden aan de omstandigheid dat verweerders toerekenbaar niet voldoende documenten hebben overgelegd ter onderbouwing van hun asielrelaas. In de bestreden beschikkingen heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie zich op het standpunt gesteld dat verweerders niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij in verband met de door hen gestelde en op zichzelf niet ongeloofwaardig bevonden gebeurtenissen in de DRC ten tijde van de beoordeling van hun asielaanvraag in de bijzondere negatieve belangstelling van de autoriteiten van de DRC stonden en bij terugkeer in de DRC door hen zullen worden vervolgd, dan wel een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

- 4.3 In het voornemen van verweerder is onder meer overwogen:

Met betrekking tot het relaas van betrokkene wordt het volgende overwogen. De door betrokkene aangevoerde feiten worden als geloofwaardig aangemerkt,

het realiteitsgehalte van de door betrokkene aan die feiten ontleende vermoedens moet echter als ongeloofwaardig worden bestempeld, nu deze vermoedens niet concreet zijn onderbouwd. De vermoedens die betrokkene ontleent aan de door hem gepresenteerde feiten bevatten onvoldoende realiteitsgehalte om positieve overtuigingskracht aan het gehele asielrelaas van betrokkene te verlenen. Daartoe wordt het volgende overwogen. Betrokkene heeft zijn vermoeden dat de autoriteiten een negatieve belangstelling jegens hem hebben opgevat en dat hij bij terugkeer problemen verwacht, onvoldoende onderbouwd. (...)

Gelet op het bovenstaande bevatten de vermoedens die betrokkene aan de gestelde feiten ontleent onvoldoende realiteitszin. Dientengevolge ontbeert het asielrelaas van betrokkene onvoldoende overtuigingskracht en is het als geheel ongeloofwaardig. Aan inhoudelijke toetsing kan derhalve voorbij worden gegaan.

In het voornemen van verweerster zijn gelijklopende overwegingen opgenomen.

- 4.4 In de bestreden beschikkingen is dit standpunt met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de door verweerders geuite vermoedens gehandhaafd. Naar aanleiding van de zienswijze is in de beschikking van verweerder onder meer overwogen:

Hetgeen namens of door betrokkene in de zienswijze is aangevoerd, leidt niet tot een ander oordeel dan verwoord in het voornemen, waarin gemotiveerd is ingegaan op de van belang zijnde aspecten van de zaak. De overwegingen uit het voornemen worden overgenomen en dienen hier als ingelast te worden beschouwd. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van de zienswijze wordt nog het volgende overwogen.

(...)

Met betrekking tot de vermoedens van de vrees wordt in de zienswijze aangevoerd dat de stelling dat het enkele lidmaatschap van de onvoldoende is om vervolging aan te nemen, kan worden gevolgd, maar in het geval van betrokkene is de negatieve belangstelling daadwerkelijk gebleken, hij is reeds aan vervolgingsdaden onderworpen geweest. In reactie hierop wordt dezerzijds als volgt overwogen. Zoals in het voornemen uiteengezet, worden de feiten geloofwaardig geacht en vervolgens meegegaan met het gestelde in de zienswijze dat, nu betrokkene opgepakt is, negatieve belangstelling is gebleken. Echter, gesteld noch gebleken is dat de autoriteiten een dermate interesse hebben voor de persoon van betrokkene dat er sprake is van vluchtelingschap. Hiertoe wordt verwezen naar hetgeen reeds in het voornemen is overwogen. Het is niet geloofwaardig dat betrokkene vervolging te vrezen heeft in de zin van het Verdrag, danwel dat zulks hem te wachten staat bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Betrokkene heeft immers zijn vermoedens van de vrees onvoldoende onderbouwd. Het gegeven dat betrokkene een keer werd gearresteerd, een week heeft vastgezet en relatief eenvoudig is vrijgekomen, is hiervoor onvoldoende. In deze afweging is voorts meegewogen hetgeen met betrekking tot de bekend is in het land van herkomst, de ondergeschikte rol

die betrokkene betekend heeft voor de , het verblijf van twee weken in de woning van ; en de wijze van uitreis via de luchthaven.

(...)

(...) Vorenstaande duidt er niet op dat betrokkene bij de autoriteiten in een dermate negatieve belangstelling staat dat het geloofwaardig is dat er bij terugkeer sprake is van vervolging.

In de zienswijze wordt vervolgens betoogd dat het niet zo is dat aan verklaringen van derden geen waarde gehecht kan worden, waarbij verwezen wordt naar de uitspraak van de Raad van State van 11 februari 2005. Een vergelijk met deze uitspraak gaat echter in casu niet op. In bedoelde uitspraak wordt immers gewezen op een vastgesteld geloofwaardig relaas, terwijl in casu de vermoedens die betrokkene ontleent aan de door hem gepresenteerde feiten onvoldoende realiteitsgehalte bevatten om positieve overtuigingskracht aan het gehele asielrelaas te ontleenen.

In de beschikking van verweerster zijn gelijklopende overwegingen opgenomen.

- 4.5 Daarmee is duidelijk aangegeven dat de Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie verweerders niet volgt in de door hen geuite vermoedens over de behandeling die hen bij terugkeer naar de DRC ten deel zal vallen. Tevens is deugdelijk gemotiveerd waarom de verklaringen van verweerders omtrent deze vermoedens niet worden geloofd.
- 4.6 Voor zover de rechtbank belang heeft gehecht aan de omstandigheid dat in de bestreden beschikkingen is aangegeven dat van een negatieve belangstelling is gebleken, heeft zij miskend dat die negatieve belangstelling betrekking heeft op de op zichzelf geloofwaardig bevonden verklaringen over hetgeen verweerders in de DRC is overkomen. De vaststelling dat verweerders in de negatieve belangstelling hebben gestaan is echter niet tegenstrijdig met het standpunt dat het door hun geuite vermoeden dat zij ook na hun detentie en vertrek uit de DRC nog in de negatieve belangstelling zouden staan, niet geloofd wordt.
- 4.7 De rechtbank heeft in dit verband ook ten onrechte verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2005 (200407775/1, JV 2005, 152). In die zaak heeft de Afdeling onder meer overwogen:

Indien een vreemdeling niet in staat is zijn asielrelaas met bewijsmateriaal te staven, kan hij ter onderbouwing van de geloofwaardigheid daarvan veelal slechts terugvallen op eigen vermoedens en door hem weergegeven verklaringen van derden, welke derden veelal niet als objectieve bron kunnen worden aangemerkt. Het is vervolgens aan de minister om het realiteitsgehalte van die door een vreemdeling geuite vermoedens en verklaringen te beoordelen in het licht van hetgeen deze overigens heeft verklaard en van vergelijking van het relaas met al datgene, wat hij over de situatie in het land van herkomst weet uit ambtsberichten en andere

objectieve bronnen en wat hij eerder heeft onderzocht en overwogen naar aanleiding van de gehoren van andere asielzoekers in een vergelijkbare situatie, en daaraan een oordeel te verbinden over de geloofwaardigheid van dat relaas.

Met dit uitgangspunt strookt niet dat de minister, nadat hij heeft vastgesteld dat hij het asielrelaas geloofwaardig acht, zodanige vermoedens en verklaringen niettemin niet als zijnde geloofwaardig betreft bij de beoordeling van de vraag of de desbetreffende vreemdeling met zijn relaas aannemelijk heeft gemaakt dat hij in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

- 4.8 De rechtbank heeft miskend dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie in de onderhavige zaken niet heeft vastgesteld dat het asielrelaas geloofwaardig is. Tot de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas behoort immers niet alleen de beoordeling van de naar voren gebrachte feiten, maar ook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling te wachten staat.

Zie onder meer:

- ABRs 23 juni 2005, 200409556/1, JV 2005, 315.

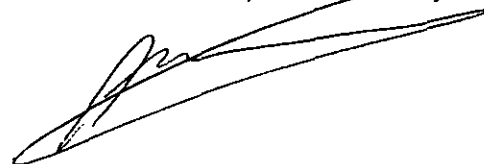
- 4.9 Uit de beschikkingen blijkt niet dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de door verweerders aan de door hen gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hen als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling te wachten staat, geloofwaardig heeft geacht. In de besreden beschikkingen is dan ook geen sprake van een situatie waarbij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie enerzijds uitgaat van de geloofwaardigheid van het relaas en anderzijds verweerders tegenwerpt dat hun relaas is gebaseerd op eigen vermoedens en verklaringen van derden.

Op grond hiervan heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de bestreden beschikkingen in strijd met het bepaalde in artikel 3:46 Awb tot stand zijn gekomen.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het door het verweerders tegen de besluiten van 27 maart 2006 ingestelde beroepen.

Den Haag, 11 januari 2007

advocaat

behandeld door	A. van Blankenstein
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 39 24
fax	(070) 515 30 07
e-mail	a.vanblankenstein@pelsrijcken.nl
zaaknummer	prdf-nr:
referentie	IND-IND-nr.: